

Римъ, за да не можешъ днесъ да видишъ чистата истина на нашето учение. Ала азъ не се боя отъ остротата на твоя разумъ. И мога на всъки твой отговоръ да ти отвърна съ десетъ. И то така, че да не можешъ да ги отречешъ. Защото знаешъ поне, че нашъ пръвъ дългъ е винаги да казваме само истината.

Витлеемъ пламна. Поглади съ тънка свѣтла ржка на послушникъ-монахъ високото си чело, пошъпна развълуванъ:

— Добре. Ще те попитамъ.

Добромиръ и Стефанъ го изгледаха съ тръпно любовитство.

— Ето. Вие казвате, че се отричате отъ земнитъ блага, че вашето съкровено желание е да постигнете свършената бедностъ. Смѣтате богатствата царство на Сатанаиля. Отричате свѣта и неговитъ удоволствия като дѣло на княза на злото. Дори стигате до тамъ, че издигате като най-голѣма ценностъ безбрачието и следователно, края на свѣта, защото се гнусите отъ малкитъ деца и съ това желаете свършването на човѣшкия родъ — рода сътворенъ отъ Сатанаиля. Нали така?

— Така — отговори смирено дѣдецътъ.

— Е добре. Защо тогава се борите за подѣлбата на земитъ на богатитъ между тѣзи, които нѣматъ? Защо искате да раздадете на своитъ люде дяволска съблазнь? Нали отричате и ненавиждате имотнитъ? Защо искате да направите имотни тѣзи, които се отказватъ отъ благата на този свѣтъ. Това не е ли лицемѣрие?

Добромиръ изопна лице. Погледна строго брата си. Ала момъкътъ не трепна. Не отмахна изпитателенъ взоръ отъ очитъ на дѣдеца.

— Ние искаме равенство на всички люде — отговори бавно стариятъ. — Ето тука, между насъ, боляринътъ Добромиръ и парикътъ Стефанъ сж едно.

Настана дълго мълчание. Отъ горния катъ долиташе отъ време на време сподавения плачъ на майката на покойника. Ала Витлеемъ каточе не остана доволенъ отъ отговора на богомила.